

LBRIS

We know
books

OCTAVIAN FLORESCU

Omul de Tinichea

EDITURA REVISTEI

TIMPUL

2025

1

Bun la trăit nu fusese nicicând.

Viața i se păruse mereu prea fadă, prea lungă, fără rost. Viața lui, desigur, nu a altora. Poate de aceea își alesese o meserie unde moartea îl aștepta la fiecare pas, meseria armelor. Brățară de aur, ar zice unii, deși a lui era doar de plumb. Plumbii din ea îi trimiseseră pe mulți dintre inamicii lui pe lumea cealaltă, înainte de vreme, acolo unde el fusese prea laș sau prea dornic ca să ajungă. Până acum, moartea îl ocolise, tocmai pentru că o căutase cu înverșunarea omului păcălit de viață. Ocaziile fuseseră nenumărate în cei douăzeci și cinci de ani de armată, cât servise în faimoasa Legiune Străină, oriunde patria lui adoptivă îl parașutase ca să înnăbușe o răzmeriță locală, să împiedice o lovitură de stat sau să elimine un dictator năvălaș. Fusese rănit de câteva ori, dar nu atât de serios încât să-l ia la ochi doamna cu coasa.

Din Mali se pricopsise cu o tăietură de macetă la umăr, în Afganistan căpătase o schijă în șold, iar în Coasta de Fildeș oprise cu mâna cuțitul unui rebel chiar înainte să-i reteze mărul lui Adam. Se înțelege că adamul n-a mai ajuns vreodată la măr, însă de atunci, palma lui stângă purta două linii ale vieții, una deasupra celeilalte, ca și cum câștigase, în acel joc al morții, o viață în plus.

Ultima lui misiune fusese în Liban, odinioara Perla Orientului, pentru a asigura paza și protecția unor înalți demnitari francezi. Dacă n-ar fi trebuit să poarte armă sub costumul de stofă neagră și să-și croiască drumul cu coatele prin mulțimea de gură-cască, ar fi crezut că era în permisie. Bănuise că șefii lui îi făcuseră o favoare, pentru a se acomoda mai ușor cu viața civilă. Numai că această favoare tardivă o plătise cu vârf și îndesat în toți acei ani petrecuți sub chipiul alb, avansând de la simplu legionar la gradul de maior, cu care și trecuse în rezervă.

Acum avea patruzeci și opt de ani, două luni și trei zile, din care mai mult de jumătate sub arme, și încă nu găsisse rostul său în lumea aceasta. Iar cele două luni și trei zile de când era pensionar, nu-l lămuriseră mai deloc. Într-adevăr, nu se pricepea să viețuiască, ci să supraviețuiască. Din punctul ăsta de vedere se dovedea mai mult un franc decât un occitan, chiar dacă locuia în Narbonne, inima vechii Occitanii, cetatea cavalerilor, a trubadurilor și a dragostei curtenești.

Din apartamentul său, putea vedea cele trei turnuri ale Palatului arhiepiscopal și catedrala gotică Saint-Just-et-Saint-Pasteur. Ridicată în secolul al XII-lea, construcția rămăsese neterminată, deoarece se afla mult prea aproape de zidurile cetății, care nu puteau fi dărâmate pentru a face loc edificiului. Canalul de la Robine brăzda acum orașul, făcând legătura cu faimosul Canal du Midi și cu râul Aude. Acesta împărțea urbea în două jumătăți, cartierul Cetății și cartierul Burgului. Primul se afla pe malul stâng, cu luxosul Hôtel de la Ville și catedrala, al doilea pe malul drept, unde era și locuința lui Sabin.

Singurele vestigii antice care aminteau de Colonia Narbo Martius, cândva capitala Galiei romane, erau o porțiune din Via Domitia, care lega Roma de Spania, și Horreum-ul, o galerie subterană folosită cândva pentru

depozitarea alimentelor. Din sinagoga unde, în secolul al XII-lea, se adunau aproape 2000 de evrei, nu mai era nici urmă. Nici măcar din palatul faimoasei vicontese Ermengarda de Narbonne, patroana artelor și trubadurilor, nu mai rămăsese vreo piatră care să amintească de ea. Dată fiind poziția strategică a orașului Narbonne, la intersecția vicii Domitia cu via Aquitania, legând astfel Mediterana de Oceanul Atlantic, orașul fusese râvnit atât de conții de Toulouse și de Barcelona, cât și de regele Aragonului și seniorul de Montpellier.

În orașul acesta cochet alesese Sabin să-și petreacă restul vieții.

La început se bucurase de timpul liber în care se lăfăia zi și noapte, fără ceas deșteptător, inspecții de dimineață, uniforme călcate, aplicații, alarme, misiuni la dracu-n praznic, hârțoage și apeluri de noapte. În prima săptămână dormise dus, cu jaluzelele trase, ghidat mai mult de bioritmul propriu decât de ritmul diurn. Mânca ce găsea în frigider, uneori încălzea ceva semipreparat la cuptorul cu microunde, iar când se golea cămara, dădea fuga la faimoasele Hale din apropiere pentru-a-și reface proviziile. Trăia de pe o zi pe alta, dintr-o beție într-alta, fără grija zilei de mâine. Pensia militară era mai mult decât decentă, iar el nu avea de hrănit decât propria gură. Bea de stingea însă, prefera vinurile seci, nu ca să-și astâmpere setea, ci ca să adoarmă și să uite. Încă nu descoperise un somnifer mai bun decât un Corbières roșu, sec. Spera ca băutura să-l vindece mai repede decât medicamentele, dacă nu de murit, măcar de trăit. Auzise că unii din foștii lui colegi dăduseră colțul prin înlesnirea vreunei ciroze hepatice udate din belșug cu alcool, însă la el trecuseră deja două luni de beție și nimic, chiar nimic nu-i tulburase ritmul, nici măcar un leșin.

Numai când se îmbăta criță reușea să scape de coșmarurile tot mai dese care-l vizitau nepoftite. În ele

se amestecau frânturi halucinante din misiunile la care luase parte cu amintirile copilăriei, iubiri ratate și chipuri schimonosite de groază. Dacă le-ar fi putut așterne pe pânză, ar fi ajuns mai faimos decât Bosch sau Goya. Deseori visa că se prăbușea în abis, fără parașută, doar ca să se oprească brusc, la câțiva stânjeni de sol, înțepenit de frică. Alteori, îi apărea rânjind chipul emaciat al rebelului ucis, înarmat până-n dinți și gata de atac. În zadar apăsa trăgaciul pistolului din dotare, căci gloanțele abia dacă ieșeau de pe țevă pentru a cădea, pleoștite, la picioarele agresorului. Dar cel mai mult îl chinuiau morții nevinovați pe care-i întâlneau la tot pasul pe câmpul de luptă, etichetați cu cinism drept „victime colaterale” ale unor conflicte mereu îndreptățite, mereu nenorocite. Morții aceia neîngropați și nepomeniți îi bântuiau somnul cu tigvele lor goale, lustruite de soare și găurile negre din orbite, care îi înghițeau sufletul în genunea scrâșnirii dinților.

Cu câteva luni înainte de pensionare văzuse un doctor militar care-l diagnosticase cu PTSD – boală tipică veteranilor, cum o alinta acesta – și-i dăduse un pumn de medicamente. La început le luase cu apă, apoi cu vin, iar când s-au terminat, după prima lună, a rămas doar cu vinul, întărit, când și când, cu un coniac VSOP.

Mai mult decât rănilor, coșmarurile și tulburările sale post-traumatice îl chinuiau însă, singurătatea. Citea, asculta muzica, mai vedea câte un film, dar tot nu reușea s-o păcălească. De zeci de ani nu mai fusese atât de singur, doar el cu sine, nici măcar în concedii. Viața cazonă îl obișnuise să împartă totul cu camarazii de arme, chiar și timpul personal (nu că ar exista așa ceva în Legiune, unde contractul semnat este aidoma unui pact cu diavolul). În primele luni de misiune nici nu mai știa măcar în ce zi sau pe ce lume se afla, după ce porțile cazarmii din Castelnaudary se închiseseră în

urma lui cu zgomotul greu și strident al unui portal. Doar atunci când erau încolonați pentru a merge la capela catolică a regimentului își dădea seama că era duminică. Abia după perioada de instrucție, când primise primul bilet de voie, reușise să-și mai odihnească privirea pe un chip de femeie și să guste din faimosul *cassoulet* local.

În toți acești ani petrecuți sub arme, zi de zi, misiune după misiune, legase prietenii trainice cu alți camarazi de luptă, cum numai mediul cazon poate să făurească. Între bărbați, dădea tot ce-i mai bun în el, mai ales atunci când tenacitatea și spiritul său competitiv erau puse la încercare. Așa ajunsese să atragă atenția superiorilor săi, care-l avansaseră treptat, propunându-l chiar pentru corpul ofițerilor.

În schimb, la subtilul joc dintre sexe eșuase lamentabil. Se pare că el și femeile nu vorbeau aceeași limbă, nu deslușea semnele limbajului trupului lor și nici nu înțelegea de ce acestea îl ignorau de îndată ce le puneau sufletul în palmă. Le sufoca de la prima întâlnire cu vorbe dulci, flori și cărți, încât săracele fete se speriau de înflăcărarea subită a junelui amoretat și-l plasau discret în categoria „veșnicilor amici”, orientându-se spre претенdenți mai duri ori mai misterioși. Îi lua o lună, două, ca să i se aprindă călcâiele după vreo fetișcană, însă ani îndelungați dura calvarul ce domolea, în cele din urmă, văpaia inimii. Prima dragoste îl lovise încă din clasa a șaptea, atunci când, întors din vacanța de vară, simțise o atracție nemaîntâlnită pentru trupul înflorit al unei colege, Magda, care emana o mireasmă năucitoare. Sărise la bătaie atunci când un alt coleg încercase s-o pipăie, fără să-și dea seama că indignarea lui era mai vehementă decât a fetei. Îi scria bilețele, misive, poezii, fără să primească altă răsplătă decât un surâs firav sau un zâmbet rățacit. În clasa a opta s-a pus cu burta pe carte, doar ca să crească în ochii fetei,

premianta clasei. N-a reușit să-i stârnească interesul, dar a intrat la un liceu bun, sperând s-o uite.

În zadar, căci scrie și în cărți – prima dragoste nu se uită niciodată! A revăzut-o la balul de majorat, organizat în comun pentru absolvenții de liceu din orașelul de provincie și a invitat-o la dans. Aproape că nu l-a recunoscut, așa de mult o impresionaseră pe muză epistolele lui romantice. A așteptat cu înfrigurare ultimul dans, ca să-i fure un sărut, însă fata săruta deja pe altul. Atunci, și-a blestemat zilele și a jurat să nu mai pună vreodată mâna pe romane siropoase sau versuri lacrimogene. Citise atâta literatură romantică, încât probabil se scrântise la cap, ca sârmanul Don Quijote. Socotea că numai iubirea neîmpărtășită trăiește veșnic și că, paradoxal, aceasta nu se împlinește decât prin moartea îndrăgostitului. Ori ești Werther, ori nimic, vorba lui Albert. El încă mai sufla, de aceea era mai aproape de nimic.

Nici primul sărut nu-l uitase vreodată și nu din nostalgie, ci mai degrabă, din repulsie. Intrase într-un joc optzecist, pe ringul de dans, în care partenerii erau trași la sorți, iar el, cu norocul lui de rahat, fusese sărutat de cea mai urâtă fată din cerc, chiar sub privirile fetei pe care o plăcea. Amor mai anapoda nici că se putea.

La fel de banală fusese prima lui noapte de dragoste, după un ceai înghesuit într-o cameră de cămin. Băuse cam multe beri și plecase la baia comună din capătul holului, ca să-și golească vezica. La întoarcere, tot bâjbâind prin bezna de pe hol nimerise într-o altă cameră, unde două nimfe îl scrutau prin fumul gros de țigară. Nici n-apucase să le ceară scuze, când una dintre ele îl trase în pat, lângă ea, și-l amuțise cu un rotocol de fum. Apoi, îi dădu să tragă din țigară și începură amândouă să-l dezmierde, până l-au terminat de tot.

Șapte ani îl bântuise prima lui dragoste, platonică, se înțelege, până în ziua când a întâlnit-o pe a doua, că

doar cui pe cui se scoate. Era atunci student în primul an la Academia de Teatru și Film din București, secția de film, chiar în nebunii și sălbaticii ani '90.

În primul an, se obișnuia ca studentul de la regie să-și formeze propria echipă, din colegi de la diferite specializări: actorie, scenaristică, imagine și montaj. Împreună urmau să filmeze un scurt-metraj, cu o cameră de filmat cu pelicula de 16mm. Cum el era scenaristul, îi revenise sarcina să scrie povestea sau să adapteze un text cunoscut. A încropit la repezeală un scenariu despre un triumfi amoros insolit, inspirat de Werther, Puck și Julieta, cu sfârșit neprevăzut, pigulit ici și colo de regizor. Într-una din zile, actorul care-l jucase pe Puck lipsi, iar regizorul îl obligă pe el să joace rolul spiridușului. Din clipa când fermecata Julieta, însăși regina Balului Bobocilor de la actorie, l-a sărutat și i-a spus că-l iubește, n-a mai știut dacă scena fusese adevărată sau doar închipuire, nici dacă o chema Julieta sau Alina. Se îndrăgostise la primul sărut de actrița principală, fără zăbavă și fără nădejde. Când o vedea la filmare pica în transă: adesea, regizorul trebuia să răcnească la el ca să-și îndeplinească atribuțiile suplimentare, de secretară de platou și asistent de regie. Iar când vorbea cu el, se fâstăcea și gângăvea ca un retardat. Își învățase lecția, iar acum ataca prin învăluire, la barul din subsolul facultății, la cursurile în comun sau la spectacolele studentești.

Într-o seară, când popularul curs de la bar era pe terminate, i-a făcut cinste cu un martini, apoi au împărțit ultima ei țigară, deși el nu era fumător, și au taifă-suit ca doi prieteni vechi și buni. De dragul ei înghițise tot fumul, ca să nu rupă vraja acelei clipe unice. Cum niciun Făt-Frumos nu mai era prin preajmă, s-a oferit s-o conducă până la stația de autobuz. N-a îndrăznit să-i atingă mâna, de teamă că ar fi cerut prea mult, însă chiar înainte de a se despărți, și-a luat inima-n dinți și

a dat s-o sărute. Alina și-a ferit însă gura și i-a dăruit doar obrazul, schițând un surâs tâmp sub ochii mari de uimire, pentru ca apoi să se facă nevăzută printre pasagerii nocturni, înainte ca el să se dezmeticească. Ar fi vrut să intre în pământ de ciudă sau de rușine, așa de mult îl marcaseră gestul fetei și sentimentul penibilului. Nu înțelegea unde greșise, deși așteptase îndelung seara aceea magică, însă își dădea seama că era ceva greșit cu el, ceva care duhnea a blestem.

Când s-au regăsit din întâmplare, pe holurile facultății, chipul fetei s-a întunecat dintr-o dată și a trecut pe lângă el ca și cum n-ar fi existat; lui i-a înghețat subit salutul pe buze. Atunci și-a dorit cu adevărat să moară, să nu fi fost, să nu existe și să nu mai fie vreodată altul ca el. Îi venea să se urce pe acoperișul clădirii, să se arunce de acolo și să se facă zob pe caldarâm, doar ca să-i atragă atenția. Dacă viața lui nu conta pentru ea, măcar moartea să-i sară în ochi.

În ziua aceea, a decis să renunțe la facultate, la orașul în care locuia, la tot. Nici profesorul Littera, cel mai erudit și mai empatic cadru didactic, cu care se întâlneau la ieșirea din facultate, nu reușise să-l abată de la hotărârea lui. O durere cruntă îi măcina sufletul și fiecare ceas îi părea un supliciu. Și-ar fi pus capăt zilelor dacă nu l-ar fi oprit gândul la suferința părinților și frica de iadul nelegiuitorilor, care l-ar fi așteptat dincolo. S-ar fi aruncat în fața unei mașini, dar ce folos dacă Alina n-ar fi fost de față? Gândea că dacă viața n-are sens, moartea ar trebui, totuși, să aibă un rost.

Rătăcise ore întregi pe drumul spre casă, ca un strigoi, când s-a hotărât să meargă la o biserică, să se roage și să scape de gândurile negre. Pașii îl purtasera spre turla bisericii Amzei, care răsărea dintre blocuri. A ajuns acolo și s-a cufundat în plâns și rugăciune, până i s-a mai ușurat inima. Când a ieșit, ochii i-au căzut pe drapelul tricolor din curtea clădirii de vizavi, Ambasada

Franței. O coadă mare de oameni șerpuia în jurul clădirii, pentru vize, probabil. A traversat intersecția fără să-i pese de vreo mașină, până la panoul de informare al ambasadei, unde singurul afiș care i-a atras atenția a fost un anunț de recrutare în Legiunea Străină.

De atunci trecuseră douăzeci și cinci de ani, trei luni și șase zile, iar acum se afla iarăși, la loc comanda, în fața alegerii dintre viață și moarte, iar obiectul merit să-i execute voia era un pistol Glock 17 (cartușe) de 9mm, primit în dar de la camarazii lui cu prilejul trecerii în rezervă.

Dacă la trăit nu fusese bun, putea excela, în schimb, la murit.

§

Sabin se afla la cumpăna dintre viață și moarte.

Cugetase îndelung dacă viața merită sau nu să fie trăită și, la fel ca prietenul său Albert, ajunsese la concluzia că sinuciderea este singura problemă filosofică cu adevărat importantă, deși nu luase premiul Nobel pentru asta. Totuși, niciunul dintre ei nu se putea lăuda că descoperise absurdul vieții.

Cu multe secole înaintea lor, evreii din școala lui Șamai se ciondănisera timp de doi ani și jumătate cu cei din școala lui Hillel în această privință. Primii susțineau că era mai bine dacă omul n-ar fi fost creat, în timp ce ceilalți afirmau contrariul. În cele din urmă, dihonnia s-a supus la sorti, iar școala lui Șamai a avut câștig de cauză – era mai bine ca omul să nu fi fost creat. Dar dacă tot a fost creat, ar fi bine să ia aminte la faptele sale.

Așadar, postula Albert, până acum, important era să știm dacă viața, pentru a fi trăită, trebuia să aibă un sens. Acum, dimpotrivă, înseamnă că ea va fi cu atât mai bine trăită, cu cât nu va avea niciun sens, adică cu cât va fi mai absurdă, mai fără Dumnezeu.

Aici nu-i dădea dreptate lui Albert care, de când Friedrich îl omorâse pe Dumnezeu, socotea că și păcatul murise odată cu El.

El nu era absurd, era un creștin ortodox cu frică de Dumnezeu cel Viu, căci dragostea o arvunise doar pentru femeie. Credea că este pe deplin liber și responsabil pentru faptele sale, fără să mai dea vina pe alții, din cer sau de pe pământ. Și chiar dacă-l bătea gândul să se sinucidă, nu făcea asta ca să-l sfideze pe Creator, asumându-și astfel suprema libertate a omului, ci ca să pună capăt suferinței din viața sa. Albert, ca soț și tată a doi copii, l-ar fi putut ajuta acum cu un sfat, dacă n-ar fi intrat cu mașina în singurul copac de pe șosea, deși în jur nu era nici țipenie de om sau urmă de altă mașină. Fusese tare dezamăgit când citise vestea. Unii ziceau că fusese accident, mai ales că nu Albert s-ar fi aflat la volan, dar el bănuia altceva.

Ce îl îndemnase pe mentorul său să-și trădeze crezul de-o viață, încercând să rezolve prin sinucidere nerezolvabilul absurd, doar ca să se prefacă astfel în tot ceea ce el combătuse mai tare de-a lungul vieții: un existențialist post-mortem? Probabil, originea comună a tuturor acestor suiciduri – sentimentul unei solitudini definitive și iremediabile.

Aeeși singurătate care îl apăsa și pe el, zi de zi, ceas de ceas, dușcă după dușcă. Pe el și pe alți 120 000 de francezi care încearcă, an de an, să-și ia viața; a zecea parte dintre ei chiar reușesc, mai ales bărbații. Cine ar putea spune că era singur într-o așa de numeroasă companie? La fiecare optzeci de minute, cam cât ia să bei patru beri sau cât durează un episod din *Le bureau des légendes*, un suflet este despărțit în mod voluntar de trup.

Sabin nu mai avea pentru ce să trăiască. Știa că era păcat să-ți iei viața dată de Creator și că, probabil, avea să sfârșească în pădurea sinucigașilor din bolgia a doua,

cercul al șaptelea al Infernului dantesc, ca un copac chinuit de harpii, însă chinul acesta i se părea mai firesc decât coșmarurile sale. Era indignat că nu fusese întrebat înainte de a fi aruncat în vârtoarea vieții și nici atunci când moartea îi răpise mama, deși abia intrase în școala primară. Gândul acesta păcătos se înfiripase încă de atunci în mintea sa, se înfruptase din iubirile sale neîmplinite, iar acum devora cu lăcomie mintea, inima și sufletul lui, pentru a le aduce ca ofrandă îngerului morții. Un anticar evreu din Narbonne îi spusese odată că boldul morții care pândea la ușa lui Cain și dorința femeii către bărbat sunt denumite în Biblie prin același cuvânt ebraic – *tesugah*. Atunci, i se păruse ciudat că moartea și viața împărțeau un limbaj comun, dar astăzi pricepea mai bine cât de fragil era hotarul dintre ele, precum și înțelesul tainic al cuvintelor. Chîr și *Glock* avea sens acum, când îi sunase ceasul morții, căci cuvântul asta și înseamnă în germană, ceas.

Se îmbrăcase în uniforma gri, de gală, își lustruise pantofii, ba chiar se spălase și pe picioare, ca nu cumva să se răzgândească – așa cum citise la Cioran că pășise unul – se bărbierise proaspăt și încărcase primul din cele 17 cartușe pe țeava pistolului Glock, iar acum se pregătea, după o lăsare la vatră onorabilă, de o moarte la fel de onorabilă, prin împușcare, așa cum stătea bine unui ofițer. Ridică siguranța și își propti țeava pistolului în dreptul inimii, lăcașul atâtor amăgiri, suferințe și deznădejdi, puse degetul pe trăgaci, însă își aminti că până și condamnaților la moarte li se îngăduie o ultimă dorință. Ce-i drept, un sinucigaș este contrariul condamnatului la moarte, dar de ce nu s-ar răsfăța și el în ultima clipă, mai ales că era deopotrivă condamnat și gâde?

Niciodată nu gustase un coniac *Hors d'Age* Ludovic al XIII-lea, de la Remy Martin, pe care-l laudau șefii lui, pentru că la 4000 de euro sticla, era prea scump

pentru buzunarul lui. Dar oare să fie mai scump decât viața?

Așeză Glock-ul pe masa de studiu, trase siguranța, își luă chipiul, portofelul și cheile și ieși din casă în căutarea râvnitului elixir. Era în amurgul zilei și se grăbea să-și încheie socotelile cu viața înainte de apusul soarelui.

Ajuns în stradă, o luă pe alea care ducea către biserica Notre-Dame de Lamourgouier, abandonată de la sângheroasa Revoluție franceză, când obștea monahală fusese alungată, iar biserica – prefăcută în staul. Garguiile îl priveau de sus, amenințător și, pentru o clipă, avu impresia că erau la fel de vii ca harpiile lui Dante. Își mută repede privirea către Halele de vizavi, le ocoli și se îndreptă către bulevardul Dr. Ferroul, înșesat – la ora aceea de vârf – de mașini și de oameni. Magazinul select de băuturi spirtoase, unde obișnuia să vină în weekend, se afla de partea cealaltă a bulevardului; ca să ajungă acolo, trebuia să urce până la trecerea de pietoni de lângă podul Libertății. Îmbrăcat cum era, în ținută de gală, ar fi fost ținta preferată a curioșilor de pe margine și bășcălia șoferilor, așa că hotărî să traverseze strada printr-un loc nepermis. Trecuse deja de jumătatea ei, când i se păru că-l strigă cineva, o voce cunoscută, și făcu stânga-mprejur.

Nu era nimeni.

Mișcarea aceasta avea însă să-i fie fatală, căci atunci când își reluă drumul, se trezi față în față cu un camion de marfă, care nu mai avu timp să frâneze la timp și-l lovi din plin.

Sabin nici nu simți lovitura, auzi doar un *BUF!*

Și apoi nimic.

2

— A murit? întrebă cineva.

— Nu știu. Să sune cineva la 112. Poate mai are șanse să scape, văd că nu are nicio fractură externă, răspunse altcineva.

— La ce viteză avea mașina, cred că a dat ortul popii, adăugă un pieton de pe margine. Ghinionist legionar, în loc să moară ca un erou, moare ca un câine.

Sosi și șoferul, care se luă cu mâinile de cap când văzu trupul inert al legionarului. Mulțimea îl privea cu răceală, ca pe un criminal prins în flagrant.

— Doamne, Dumnezeule! L-am văzut când a traversat ilegal și credeam că-și continuă drumul. Ce i-o fi venit să se întoarcă și să mă nenorocească pe mine? Maică, măculiță, ce-mi trebuia mie bealeaua asta?

— Acum e prea târziu, îl apostrofă un bărbat. Dacă aveai viteză mai mică, poate reușeai să oprești la timp.

Șoferul era prea tulburat ca să-l audă. Un bărbat sună ambulanța. O femeie se aplecă asupra accidentatului și-i prinse încheietura de la o mână, ca să-i ia pulsul, apoi își aplecă urechea deasupra feței tumefiate.

— Nu se simte pulsul, cred că ar trebui să-l resuscităm.

— Știe careva să-i dea primul ajutor? întrebă unul. Poate mai are zile.